ఆడదోమ

ద్విభాష్యం రాజేశ్వరరావు

"ఈ సూట్‌కేస్ మీదేనా?"

కోమలమయిన స్వరం విని తల తిప్పి చూశాను!

అవతల సీటు వద్ద నిలబడి ప్రశ్నార్థకంగా నా వంక చూస్తూంది! చాలా అందంగా, నాజూగ్గా ఉందామె. క్షణంసేపు తడబడి, గొంతు సవరించుకుని, "నాదే" అంటూ ఆమెకు అడ్డంగా ఉన్న సూట్‌కేసు తీసి నా దగ్గరగా పెట్టుకున్నాను.

లైసెన్సు కూలీ సీటు దగ్గర సామాన్లు దించి ఆమె ఇచ్చిన రూపాయి నోటు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు. ఆమె తన బాగ్‌లోంచి దుప్పటి తీసి కూర్చునే సీటుమీద పొందికగా పరచింది.

తరవాత సామాను సీటు కింద సర్ది రుమాలుతో ముఖం ఒత్తుకుంటూ కూర్చుంది.

రెండు నిమిషాల నిశ్శబ్దం తరవాత "మీ పేరు కృష్ణకుమార్! అవునా?" అంది నా వంక తిరిగి.

నా చేతిలోని పుస్తకం జారి పడినంత పనయింది! విస్మయంగా "మీ కెలా తెలుసు?" అన్నాను. నాకెందుకో ఆమె ముఖం పరిచయమయినదిగా అనిపించింది. కాని గుర్తుకు రాలేదు. 'ఆమెతో ఎలా మాటలు కలపాలా?' అని ఆలోచిస్తున్న నాకు ఆమే స్వయంగా ఆధారం కల్పించింది. పద్నాలుగు గంటల ప్రయాణానికి ఇంతమంచి సాహచర్యం లభించినందుకు మనసు అవ్యక్తమయిన ఆనందంతో నిండిపోయింది.

ఆమె మౌనంగా ఉండిపోతే నేనే అన్నాను— "మనం ఇంతకు ముందు ఎక్కడో కలుసుకున్నాం!"

"మనం ఎక్కడా కలుసుకోలేదు!" అంది ఖచ్చితంగా. మాట ఖచ్చితంగా ఉన్నా ముఖంలో మాత్రం ఎంతో ప్రసన్నత కనుపించింది.

"మరి, నా పేరు మీ కెలా తెలిసింది?"

"ఇదిగో, నా ఇవతలి సీటులోకి వచ్చే ఆయన వరదరాజ అయ్యంగార్! ఆయన నమిలే కారా కిళ్ళీ వాసన నేను భరించాలి! ఎదుటి సీట్లలోకి కేస్కార్ అండ్ ఫామిలీ వస్తారు. వీళ్ళందరికీ బహుశః తెలుగు రాదు. మనిద్దరమే కబుర్లు చెప్పుకోవాలి హైదరాబాద్ వరకూ" అంది.

నా బుర్రలో 'ట్యూబ్‌లైటు' వెలిగింది.

"బోగీకి అంటించిన రిజర్వేషన్ లిస్టు చూసి వచ్చారు మీరు! అయినా వరదరాజ అయ్యంగారికి కారా కిళ్ళీ అలవాటు ఉందని రైల్వే వాళ్ళు చార్టులో రాయరు కదా! మరి మీ కెలా తెలుసు?" అన్నాను సంభాషణ పొడిగిస్తూ.

ఆమె తమాషాగా నవ్వింది!

"మా పిన్ని కొడుకు టికెట్ రిజర్వు చేయటానికి వచ్చాడు. ఆ దినం 'క్యూ'లో వాడి వెనక నిలబడి ఈ అయ్యంగార్ తమిళంలో ఎవడికో సుత్తి వేస్తున్నాడట! మాట్లాడుతూ ఉంటే ఆ కారా కిళ్ళీ తుంపరలు మా వాడి తెల్ల చొక్కా నిండా పడ్డాయి. ఇంటికి వచ్చి పావు గంటసేపు ఈ విషయం గురించి చెప్పాడు మా తమ్ముడు!" అంది.

అంతలోనే సదరు అయ్యంగార్ సామానుతో వచ్చారు. బుగ్గన కారా కిళ్ళీ. చేతిలో పెద్ద సూట్‌కేసు. భుజానికో పెద్ద లెదరుబాగు ఉంది! 'కేస్కార్ అండ్ ఫామిలీ'కూడా ఆ వెనకే వచ్చారు.

"నంబరు ఏడు వాల్తేరు నుండి హైదరాబాద్ పోవు గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్ ఒకటో నంబరు ప్లాట్‌ఫారం నుండి అయిదు నిమిషాలలో బయలుదేరును" అనే తెలుగు హెచ్చరిక కొంతవరకూ అర్థమయింది.

"మీ దగ్గర మంచినీళ్ళు ఉన్నాయా?" మెల్లగా అడిగింది ఆమె.

"లేవు" అన్నాను. 'మంచినీళ్ళ సీసాకూడా లేకపోయిన ఈ బతుకు ఎంత వ్యర్థం?' అనిపించింది ఆ క్షణంలో

"మరి, దారిలో దాహం వేస్తే ఏం చేస్తారు?" అని అడిగింది.

"నాకు దారిలో దాహం వెయ్యదు" అన్నాను. ఆ మాటలు అంటూ ఉంటే గొంతు పొడారి పోయింది. గొంతు తడుపుకునేందుకు గుక్కెడు నీళ్ళు ఉంటే బాగుండుననిపించింది.

"పులిహోర తింటూ ఉంటే పంటికింద మిరపకాయ ముక్క పడుతుంది కదా—మరి, అప్పు డేం చేస్తారు?" అంది మళ్ళీ! ఈ సారి ఆమె గొంతులో కొంటెతనం ధ్వనించింది.

"పులిహోర నా దగ్గర లేదుగా!" అన్నాను బింకంగా.

"నా దగ్గర ఉంది కదా! అందుకని. సరే! మీరు నా సామాను చూస్తూ ఉండండి. వాటర్ బాటిలు నిండా నీరు నింపుకుని వస్తాను!" అంటూ లేవ

పోయింది. వెంటనే కర్తవ్యం స్ఫురించింది నాకు!

"ఆగండి! మీరు వెళ్ళొద్దు! రైలు బయలు దేరే వేళవుతూంది! నేను వెళ్ళి పట్టుకొస్తాను" అంటూ చొరవగా ఆమె చేతిలోని బాటిలు అందుకున్నాను.

'వాటర్ బాటిలు' నింపి కదులుతున్న రైలు ఎక్కవలసి వచ్చింది.

"ఆ ఎదుటి కుళాయి దగ్గర పట్టకపోయారా? దూరం ఎందుకు వెళ్ళారు?" అం దామె నా చేతిలోని 'బాటిలు' అందుకుంటూ. నాకు శ్రమ కలిగించినందుకు ఎంతో నొచ్చుకుంటున్నట్లు మాట్లాడింది.

"అతి చల్లని మంచినీరు పట్టుకొద్దామని వెళ్ళాను! అక్కడి నీళ్ళు మరింత వేడిగా ఉన్నాయి" అన్నాను.

కంపార్టుమెంటు అవతలి చివరకు వెళ్ళి లిస్టులో ఆమె పేరు చూసి వచ్చాను! ఆ సంగతి ఆమెకు చెప్పటం ఇష్టం లేకపోయింది.

రైలు వేగం పుంజుకుంటూంది!

అయ్యంగారు సంచీలోంచి బుల్లి స్టీలు బాక్సు తీసి మరో కారా కిళ్ళీ తయారు చేయడంలో నిమగ్నమయాడు.

ఆమె దుప్పటి నా సీటు వరకూ వచ్చేలా సర్ది పరచింది! సీటు కింద ఉన్న పేము బుట్టలోంచి రెండు మేగజైన్లు తీసి బయట పడేసింది.

నేను గొంతు సవరించుకుని "చూడండి, లక్ష్మీ నరసమ్మగారూ!" అంటూ సంభాషణ ఆరంభించబోయాను. ఎందుకో ఆ పేరుని మార్దవంగా పలకలేకపోయాను. ఇంత అందమైన అమ్మాయికి అంత మోటు పేరు తగిల్చిన ఆ తల్లితండ్రుల్ని క్షమించటానికి నా మనసు అంగీకరించ లేదు.

ఆమె గాలికి ఎగురుతున్న తన పట్టు చీరని ఒద్దికగా సర్దుకుంటూ క్షణంసేపు నా వంక ఆశ్చర్యంగా చూసి తరవాత పెదాలు బిగించి నవ్వుని కనుల వెనక ప్రతిఫలింప జేసింది. కనులు నవ్వటం అంటే ఏమిటో ఇన్నాళ్ళకు అర్థమయింది నాకు! ఆ కనుల వెనక ఎంత వెలుగు?

రెండు క్షణాల తరవాత ఇక అణిచిపెట్టుకోలేక బయటకు నవ్వేసింది.

అలా నవ్వుతూ ఉంటే పెదాలు రెండూ గీతల్లా విడి అందమైన పలువరస బయటకు తొంగి చూసింది. అప్పుడు ఆమెను మరింత శ్రద్ధగా గమనించాను.

గోధుమరంగు ఒంటి ఛాయ—శంఖం లాంటి మెడ—గ్లాసులో నీళ్ళు ఎత్తి పోసుకుంటే కంఠం లోంచి లోనికిజారటం స్పష్టంగా కనపడుతుందేమో—వెడల్పాటి కనులకు కనీ కనపడకుండా 'కాటుక' దిద్దింది. చీరకు మేచ్ అయ్యేలా బచ్చలి పండు రంగు బొట్టు పెట్టుకుంది. మెడలో పలచని బుట్ట గొలుసు—గొలుసు చివర లాకెట్ ఉందో, లేదో తెలీదు. గుండె మీదకు జారి జాకెట్టులో ఒదిగిపోయింది. చెవులకు ముత్యాలు, కెంపువర్ణం రాళ్ళు అమర్చిన దుద్దులు పెట్టుకుంది. చీర ఒంటికి అతికేలా అందంగా కట్టుకుంది. వయస్సు మహా అయితే ఇరవై రెండేళ్ళు ఉంటాయేమో! వయసు నిర్ధారణ ఖచ్చితంగా చేయలేని లేతదనం ఆమెలో స్పష్టంగా గోచరిస్తోంది! ఎక్కువసేపు గుచ్చి చూస్తే బాగుండదని నా చూపులు మరల్చుకుంటూ "ఎందు కలా నవ్వుతారు?" అని అడిగాను.

ఆమె తన నవ్వుకు బలవంతంగా ఆనకట్ట వేస్తూ "మీ తెలివి తేటలకు జోహార్లు! నీళ్ళకని అవతలి చివరి వరకూ వెళ్ళి మీరు సాధించి వచ్చింది ఇదా? నా పేరు అడిగితే చెప్పననుకున్నారా? లక్ష్మీనరసమ్మ మా పిన్ని పేరు! రైల్వే రూల్సుకు విరుద్ధంగా ఆమె పేరుమీద నేను ప్రయాణం చేస్తున్నాను—కాదు, చేయాల్సి వచ్చింది! నా పేరు కవిత!" అంది.

నా తెలివి తేటలు ఈ రకంగా తేలిపోయినందులకు క్షణంసేపు బాధ కలిగినా, ఆమె పేరు కవిత అని తెలుసుకున్నందులకు మాత్రం ఆనందం కలిగింది.

నా అజ్ఞానం కప్పుకునేందుకు ఒక వెర్రినవ్వు ముఖానికి పులుముకుని, కిటికీ వైపు తిరిగి కదిలిపోయే దృశ్యాల వంక చూస్తూ ఉండిపోయాను.

ఫ్యాక్టరీలు కనుచూపుకు మెల్లగా దూరమయి పోతున్నాయి. పెద్దగా రొద చేస్తూ ఒక హెలికాప్టర్ 'హెలీపాడ్' మీద దిగే ప్రయత్నం చేస్తోంది!

"ఇలా చూడండి!" అంది కవిత నా ఏకాగ్రతను భంగం చేస్తూ!

"ఇదిగో! ఈ బత్తాయి పండులో ఎన్ని తొనలుంటాయి?" అడిగింది. పండుని కుడి అరచేతిలో ఉంచి దానిచుట్టూ అయిదు వేళ్ళూ ముడుచుకున్న కలువ రేకుల్లా కప్పింది.

"ఏమో! అదెలా తెలుస్తుంది?" అన్నాను కుతూహలంగా ఆమె వంక చూస్తూ.

"నేను చెప్పనా?"

"చెప్పండి!" అన్నాను.

"తొమ్మిది!" అంది.

"ఎలా చెప్పగలరు?" ఆమె ఖచ్చితంగా చెబుతూ ఉంటే నా కుతూహలం మరింత పెరిగింది.

"ప్రతి బత్తాయి పండులోనూ తొమ్మిది తొనలే ఉంటాయి. కావలిస్తే ఎన్ని పళ్ళయినా 'చెక్' చేసుకోండి" అంది.

జ్వరం వస్తే బత్తాయి పళ్ళ రసం తాగడం తప్ప తొనలు ఒలుచుకుని లెక్క పెట్టి తిన్న గుర్తు లేదు నాకు! అయినా రాజీకి రావటం ఇష్టంలేక "అలాగ రూలు ఏమీ లేదు. ఎన్ని తొనలయినా ఉండొచ్చు" అన్నాను బుకాయింపు ధోరణిలో.

"కాదు! ఖచ్చితంగా తొమ్మిదే ఉంటాయి!" అంటూ ఏదో నిశ్చయానికి వచ్చిన దానికి మల్లే సీటు లోంచి లేచి కిటికీ వద్దకు వచ్చి నా పక్కగా నిలబడి చక చకా పండు వలిచింది. ఆమె రాసుకున్న శాండల్ పౌడరు వాసన నన్నుకమ్మేసినట్లయింది!

తొక్కలు అవతలకు గిరాటేసి పండుపై ఉన్న తెల్లని పొరను చాకుతో తమాషాగా తొలగించింది. సన్నని నాజూకయిన వేళ్ళు ముచ్చటగా ఆ పండు మీద కదులుతూ ఉంటే చూడటానికి తమాషా అనిపించింది.

"లెక్క పెట్టండి!" అంటూ పండు నా చేతికి అందించింది.

ఆశ్చర్యం! సరిగ్గా తొమ్మిదే ఉన్నాయి!

ఆమె తెలివి తేటలకు పరిశీలనా శక్తికి మనసులోనే జోహారు లర్పించాను.

పండు నా చేతిలోంచి తీసుకుని మధ్యకు చెక్కలా చీల్చి కొన్ని తొనలు నాకు అందించింది. తొనలు తీసుకుంటూ కావాలని నా చేతి వేళ్ళు ఆమె వేళ్ళకు తాకించాను!

నరాలు జివ్వుమన్నాయి!

"నేను బాటనీ బి.ఎస్‌సి. ఈ మధ్యనే పూర్తి చేశాను." మాటలు ఆపి తొనలోని ముత్యాలను పెదాలతో సుతారంగా లాగి తింటూ మళ్ళీ అంది. "మీరు కోరమాండల్ ఫెర్టిలైజర్స్‌లో పని చేస్తున్నారు. అవునా?"

నాకు మతి పోయినంత పనయింది! కవిత ఇంతకు

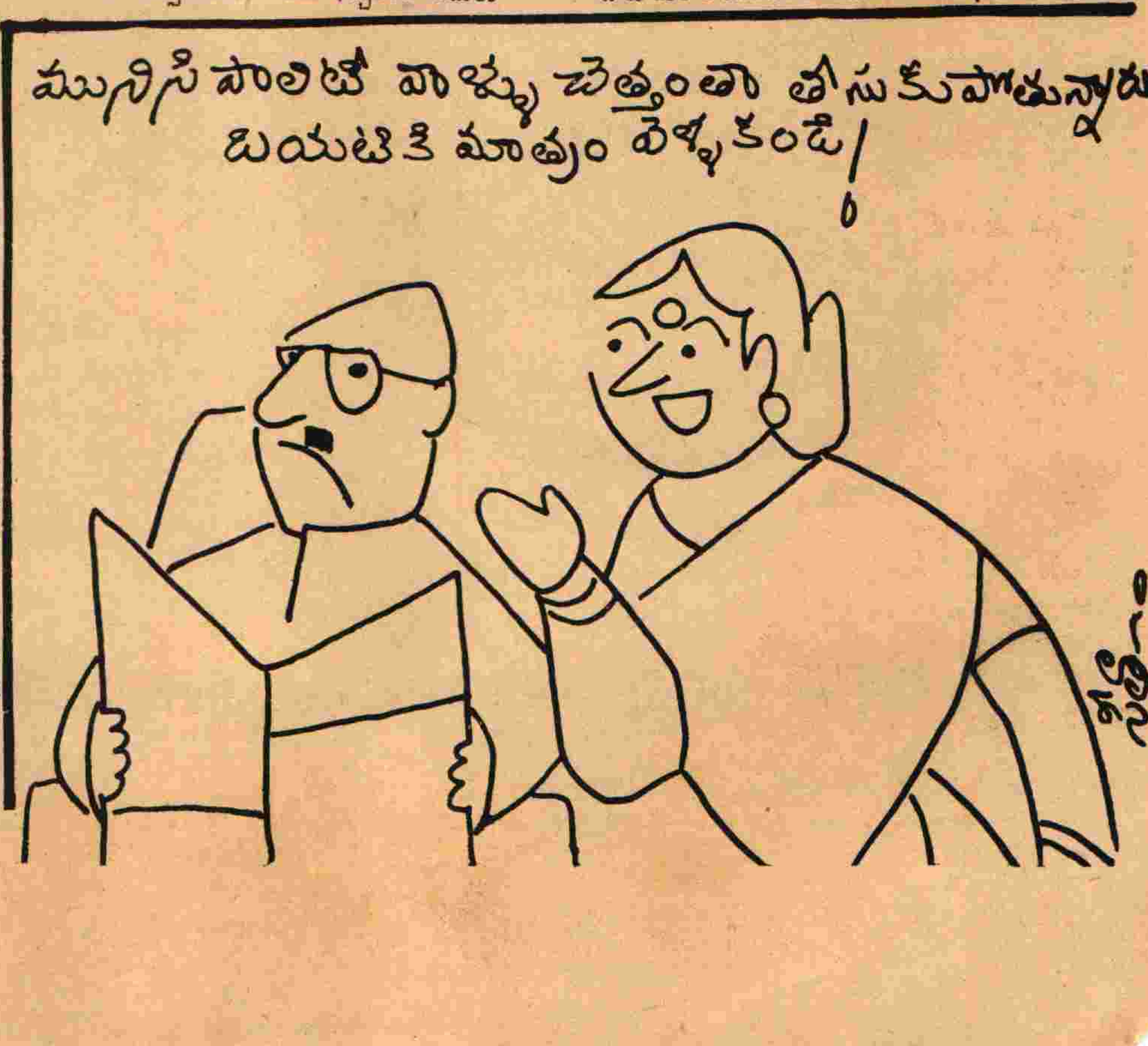

ముందే నన్ను ఎప్పుడో కలుసుకుని ఉండాలి! కాని నాకు గుర్తుకు రావటం లేదు! నా మరపును ఆసరా చేసుకుని ఆమె తెలివి తేటల్ని ప్రదర్శిస్తోంది. ఆ తెలివి తేటలకు ఆనకట్ట వెయ్యాలనుకున్నాను.

"కాదు!" అన్నాను బింకంగా.

"మీ చేతికున్న రిస్ట్‌వాచీ చూసుకోండి!" అంది రుమాలుతో చేతులు ఒత్తుకుంటూ. మా కంపెనీ వాళ్ళు బహుమతిగా ఇచ్చిన ఎలక్ట్రానిక్ వాచీ అది! డయల్ మీద చిన్న సైజులో కంపెనీ 'లోగో' పేరు ముద్రించబడి ఉన్నాయి.

దొరికి పోయాను! కాని బయట పడకుండా చిరునవ్వు నవ్వుతూ "ఈ వాచీ మా రూమ్మేటుది! నాది కాదు!" అన్నాను.

"మరి, ఆ సూట్‌కేసు సంగతో?" అడిగింది కళ్ళు తమాషాగా చక్రాల్లా తిప్పుతూ.

నా అరిస్టోక్రాట్ సూట్‌కేసు ఫోల్డర్‌లో కంపెనీ ముద్ర ఉన్న కార్డు ఉంది. కార్డు మీద ఇంకా నా పేరు రాయలేదు, అదృష్టం కొద్దీ.

"అదీ మీ రూమ్మేటుదేనా?" అంది.

"అవును! అదీ వాడిదే!" అన్నాను.

నా సమాధానం విన్నాక ఆమె పకీ పకీ నవ్వటం ప్రారంభించింది.

"మీరూ, మీ రూమ్మేటూ అపూర్వ సహోదరుల్లా ఉన్నారు. ఆయన పేంటుకూడా మీకు సరిగ్గా అతికినట్టు సరిపోయింది!" అంది నవ్వాపుకుంటూ.

"అంటే మీ ఉద్దేశం?" అన్నాను రోషంగా.

"మీరు మంచినీళ్ళకు దిగుతూ ఉంటే చూశాను—మీ పేంటు వెనక పాకెట్ మీద కంపెనీ ఎంబ్లెమ్ కుట్టబడి ఉంది" అంది.

నాకు జుత్తు పీక్కోవాలనిపించింది! ప్రయాణం వేళకు చాకలి బట్టలు తెస్తానని దగా చేశాడు. గత్యంతరం లేక డ్యూటీకి వాడే పేంటు వేసుకుని బయలుదేరాను. కానీ ఇన్ని అబద్ధాలు ఆడి మెట్లెక్కి పోయాక ఇక దిగ దలుచుకోలేదు!

"నాకూ, మా రూమ్మేటుకూ ఎలాటి అరమరికలూ లేవు! మే మిద్దరం సరిగ్గా ఒకేలా ఉంటాం!" అన్నాను.

ఆమె నవ్వును పెదాల వెనక బిగబట్టి "మీ రూమ్మేటుకు బదులు అతని కంపెనీ ఉద్యోగం కూడా మీరే చేస్తారా" అని అడిగింది.

"అదేం లేదు లెండి! ఉద్యోగులు కాని వాళ్ళను ఆ కంపెనీ చాయల్లోకికూడా రానివ్వరు! కనీసం కంపెనీ బస్సుకూడా ఎక్కనివ్వరు!" అన్నాను.

"నిజంగానా?" ఆమె గొంతు నిండా కొంటెతనం!

"నిజం!" అన్నాను.

"ఆ కంపెనీ షిఫ్టు బస్సులు ఉదయం ఆరుం పావుకీ, మధ్యాహ్నం రెండుంపావుకీ, రాత్రి పదిం పావుకీ రైల్వే క్వార్టర్సు మధ్యలోంచి వెళతాయి కదా! ఈ మధ్య బోలెడు సార్లు మిమ్మల్ని ఆ బస్సుల్లో చూశాను. కుడి వైపు ముందునుండి మూడో సీట్లో కిటికీదగ్గర మీరు సాధారణంగా కూర్చుంటూ ఉంటారు." మాటలు ఆపి చిరునవ్వు నవ్వి "అబద్ధం ఆడితే అతికినట్లుండాలి!" అంది.

నేను నీరుకారిపోయాను! ఇక లాభం లేదు! దొరికిపోయాను!

నడుస్తున్న రైల్లోంచి దూకి ఆత్మహత్య చేసుకోవాలన్నంత బాధ కలిగింది!

ఆమె పరిశీలనాశక్తికి, తెలివి తేటల్ని ప్రదర్శించే ధోరణికి, మాట నేర్పుకూ ముగ్ధుణ్నయ్యాను!

"తమాషాకి అబద్ధం ఆడాలనుకున్నాను! కాని నేనే ఓడిపోయాను!" అంటూ ఏడవలేక ఒక నవ్వు ముఖానికి పులుముకున్నాను.

మా షిఫ్టు బస్సు రైల్వే క్వార్టర్సు మధ్యనుంచి సాగిపోయేటప్పుడు ఎప్పుడో ఈ అందమయిన ముఖాన్ని చూసి ఉంటాను. అందుకే నాకు ఆమె పరిచయమయిన వ్యక్తిలా అనిపించింది. అయితే బస్సులో నన్ను చూసి జ్ఞాపకం పెట్టుకుని, పరోక్షంగా నన్ను గమనిస్తున్నందులకు మాత్రం కించిత్ గర్వం లాటిది కలిగింది!

ఆమె ఎడల అభిమానంకూడా పెరిగింది.

"మీ నాన్నగారు రైల్వేలో పని చేస్తున్నారా?" అడిగాను.

"మా నాన్నగారు లేరు! మా అన్నయ్య సికింద్రా

రోజంతా తుమ్ముతూ గడపకండి

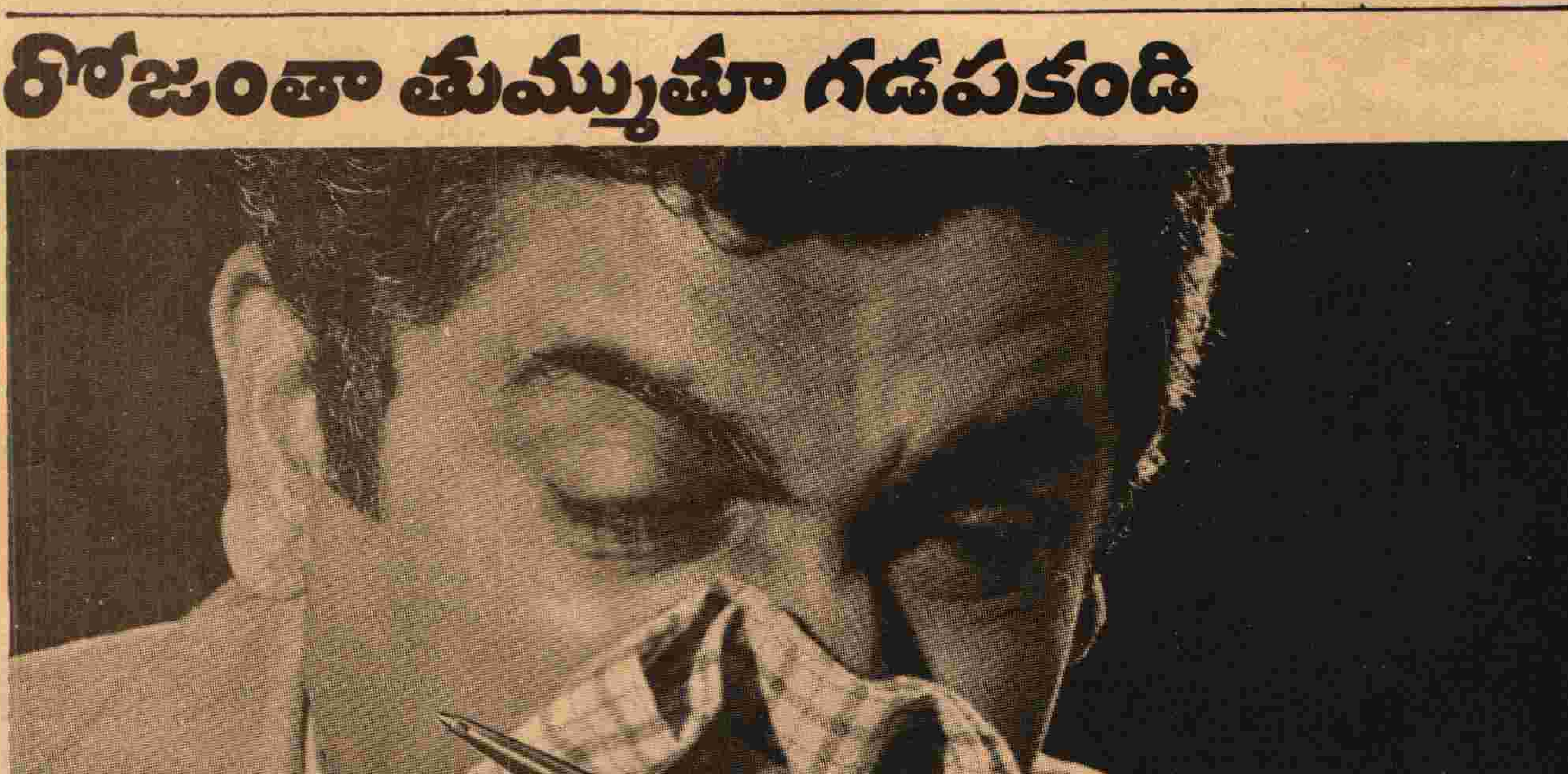

జలుబు వల్ల ఒక మంచి రోజును పాడవనివ్వకండి. ముక్కు కారడం, ఛాతీలో కఫం మరియు తలభారం. ఇవన్నీ జలుబు లక్షణాలు. మీరు బాధపడుతారు. ఒక మంచి రోజు పాడవుతుంది. మరి అలాంటప్పుడు తెలివైన పని ఎందుకు చేయకూడదు? కోల్డరిన్ వాడి చూడండి. ఇది ప్రత్యేకంగా తయారు చేయబడిన జలుబు బిళ్ల. ఎంతో అనుకూలమైనది. ఎంతో ఉపశమనం ఇస్తుంది.

జలుబుతో బాధ పడటం ఎందుకూ?
కోల్డరిన్ తీసుకోకూడదూ?

CASBC-111-124 TEL

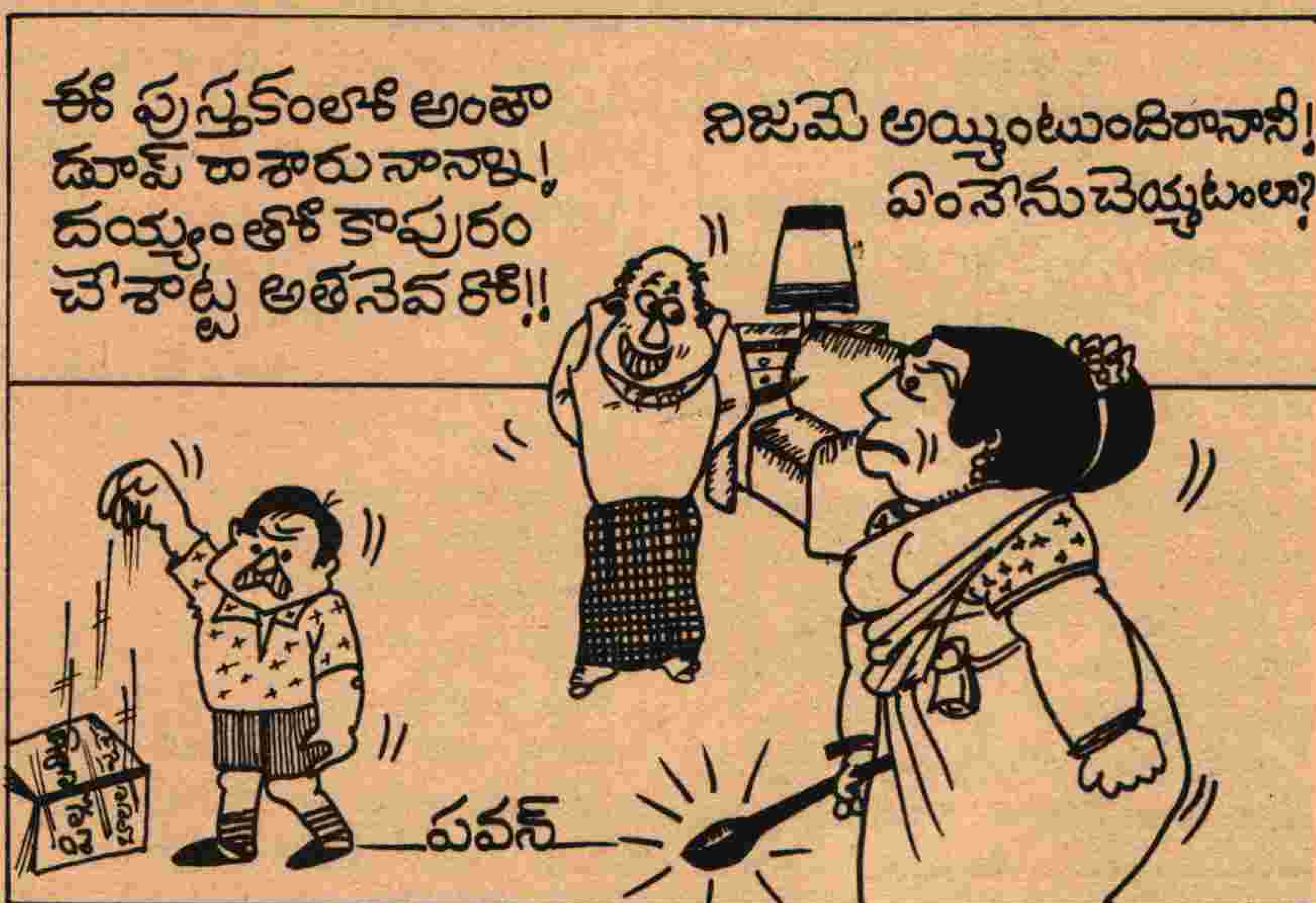

బాద్‌లో కంట్రాక్టరు! మా పరీక్షలు అయిపోయాక సెలవుల్లో మా బాబాయి గారింటికి వచ్చాను. ఆయన రైల్వే గార్డు! ఇంకో నెల్లాళ్ళు విశాఖపట్నంలో ఉండాలనుకున్నాను. కాని మా వదినెకు ఒంట్లో బాగులేదనీ, తొందరగా బయలుదేరి వచ్చెయ్యమనీ మా అన్నయ్య ఉత్తరం రాశాడు! అందుకని, మా పిన్ని కోసం రిజర్వు చేయించిన టిక్కెట్టుమీదే నేను బయలుదేరాను'' అంది.

అంతలో రైలు అనకాపల్లి ప్లాట్‌ఫారం మీద ఆగింది.

''కాఫీ తాగుదామా?'' అన్నాను చొరవగా.

''తప్పకుండా. కాని నేను 'పే' చేస్తాను!', అంటూ ఆమె హాండ్‌బాగ్ లోంచి డబ్బు తీస్తూ.

''నో! నో! అలా వీల్లేదు!'' అన్నాను.

''అయితే ఒక పని చేద్దాం! బొమ్మా, బొరుసూ వేద్దాం! మీ కేం కావాలి?'' అంది.

''బొమ్మ!'' అన్నాను.

''బొమ్మ పడితే మీరు హైదరాబాద్ వెళ్ళే వరకూ ఖర్చులన్నీ భరించాలి! బొరుసు పడితే నేను భరిస్తాను! మీరు కాదనకూడదు!'' అంటూ బాగ్ లోంచి ఒక కొత్త నాణెం బయటకు తీసింది. తరవాత పిడికిలి బిగించి ''నేను బయటకు తీసిన నాణెం ఏమిటో చెప్పండి చూద్దాం!'' అంది.

''కొత్త రూపాయి నాణెం!'' అన్నాను.

''ఉహు! కాదు!'' అంది.

''నేను స్పష్టంగా నా కళ్ళతో చూశాను! సైజుని బట్టి పోల్చలేనని అనుకోకండి!'' అన్నాను.

''కళ్ళుకూడా ఒక్కొక్కప్పుడు అబద్ధాన్ని నిజంగా భ్రమింప జేస్తాయి! కాదు—మన కళ్ళనికూడా మనం నమ్మలేకుండా చేసేస్తున్నారు మహారాజ శ్రీ మన ప్రభుత్వం వారు! ఇదిగో—చూడండి'' అంటూ పిడికిలి విప్పి నా కళ్ళ ఎదురుగా ఉంచింది.

అది రెండు రూపాయల నాణెం!

''ఆసియా క్రీడోత్సవాల సందర్భంగా మొన్ననే ఈ ప్రత్యేక నాణెం విడుదల చేశారు! దానికి కొన్ని కోట్ల రూపాయలు ఖర్చయిపోయుంది కదా—అందుకని రెండు రూపాయల నాణేన్ని రూపాయి సైజుకి తెచ్చారు! దిగజారిపోతున్న మన ఆర్థిక వ్యవస్థకి సింబాలిక్‌గా ఉంది కదూ ఇది?'' అంది.

''బాగా ఎనలైజ్ చేశారు!'' అన్నాను మెచ్చు కోలుగా.

''సరే, మీరు బొమ్మ చెప్పారు కదూ!'' అంటూ నాణెం ఎగరేసి అరచేతితో పట్టుకుంది.

బొమ్మ పడింది! ''లక్కీ ఫెలో! మీరే గెలిచారు!'' అంటూ రెండు రూపాయల బిళ్ళని బాగ్‌లో పడేసింది.

''లక్ విషయంలో మన కెన్నడూ అడ్డు లేదు!'' దర్పంగా అంటూ కాఫీలు తీసుకున్నాను. తాగటం ముగించి అదరా బాదరాగా గ్లాసులు కదులుతున్న రైల్లోంచి బయటకు అందించాం.

''రాత్రి డిన్నర్ రాజమండ్రిలో తిందాం!'' అన్నాను. ఆమె మీద నా కేదో కొత్తగా హక్కు ఏర్పడినట్లనిపించింది.

''ఒకటే భోజనం ఆర్డరు చేయండి! నా దగ్గర పులిహోర ఉంది! రెండూ కలిపి ఫిఫ్టీ ఫిఫ్టీ తిందాం'' అంది.

నాకు ఇదంతా కలలో జరుగుతున్న దృశ్యానికి మల్లే అనిపిస్తోంది! అసలు అరమరికలు లేకుండా, చనువుగా, తెలివిగా, చిలిపిగా ప్రవర్తించే కవిత ఎడల ఏదో ఆకర్షణ ఆరంభమయింది. ఆమె సామీప్యం ఎప్పటికీ — జీవితకాలమంతా — పొందితే ఎంతో బాగుంటుందనిపించింది. నాకు రెండువేల రూపాయలు లభించే పెర్మనెంటు ఉద్యోగం ఉంది! ఏ బాదరబందీ లేదు! ఈమెను పెళ్ళి చేసుకుంటే... జీవితం ఎంత మధురంగా ఉంటుంది!

ఆ ఆలోచన మనసులోకి వచ్చేసరికి గుండె దడదడ లాడింది!

''మీరు హైదరాబాద్‌లో ఎన్నాళ్ళుంటారు?'' నిశ్శబ్దాన్ని ఛేదిస్తూ అడిగింది.

''నాకు ఫ్యాక్టరు 'ఏలాట్' అయింది. తీసుకుందామని వెళుతున్నాను. రేపు ఆదివారం కదా, పని కాదు! సోమవారం తీసుకుని ఆ రాత్రి గోదావరిలో తిరిగి విశాఖపట్నం వచ్చేస్తాను.''

''హైదరాబాద్‌లో ఎక్కడుంటారు?'' అంది.

''మలక్‌పేటలో మా అక్కయ్య గారిల్లుంది. అక్కడే ఉంటాను! మరి మీ సంగతో?'' అడిగాను.

''సికిందరాబాద్ ప్లాజా దగ్గర్లో ఉంటున్నాం'' అంది.

రైలు ఏదో బ్రిడ్జిమీద వెళుతూంది! దడదడ మంటూ ఒకటే శబ్దం! మా మధ్య మాటలు ఆగి పోయాయి. సీటులోని పాత మేగజైను తీసి చదవటం ఆరంభించాను. కొద్ది సేపట్లో అందులో లీనమయి పోయాను!

● ● ● ●

రాజమండ్రిలో భోజనాలు ముగించాం ఇద్దరం! చేతులు కడుక్కొని వచ్చేసరికి అయ్యంగార్ కింది బెర్తులో తన పక్క బట్టలు పదిలంగా సర్ది పడుకు న్నారు! మధ్య బెర్తుమీద కవిత పక్క పరుచు కుంది. నేను పై బెర్తు మీదికి వెళ్ళిపోయాను.

పది నిమిషాల్లో అయ్యంగారూ, కెప్టెన్ కుటుంబమూ నిద్రలోకి జారిపోయారు.

''మీకు లైటు ఆర్పేస్తే అభ్యంతరమా?'' అడిగింది కవిత.

''ఆర్పెయ్యండి! ఏమాత్రం వెలుతురున్నా నాకు నిద్ర పట్టదు!'' అన్నాను ఆవులిస్తూ.

నీలం బల్బుతో సహా అన్నీ ఆర్పేసింది కవిత. మసక వెలుతురు మా మధ్య మిగిలింది. బోర్లా పడుకుని ముఖం కాస్త పక్కకు పెట్టి కిందకు చూశాను.

సరిగ్గా నాకు రెండు అడుగుల దూరంలో కవిత వెల్లకిలా పడుకుని నా కేసి చూసి నవ్వుతూంది. ఆమె జడలోని మల్లెచెండు బెర్తుకిందికి వేలాడు తూంది! విసురుగా పడేసిన జడ అస్తవ్యస్తంగా చుట్టుకున్న నల్ల తాచులా ఉంది!

''కవితా!'' అస్పష్టంగా గొణిగాను.

''నిద్ర రావటం లేదా?'' చిరునవ్వుతో అడిగింది.

'ఎలా వస్తుంది' అనాలనుకున్నాను. కాని సభ్యత కాదని పూరుకుని ''ఉహు!'' అని మాత్రం అన్నాను.

''జోల పాడమంటారా?'' నవ్వుతూంది ఇంకా.

ఆమె వంక కన్నార్పకుండా చూస్తూ మౌనంగా ఉండిపోయాను.

ఆమె నా వంక ఒక నిమిషం పాటు చూసి తరవాత కళ్ళు మూసుకుంది. కొద్ది సేపట్లో ఆమె నిద్రలోకి జారిపోయిందని గ్రహించాను.

మెల్లగా నా చేతిని కిందకు దించి ఆమె జడమీద సుతారంగా రాశాను. తరవాత మెల్లగా చూపుడు వేలుని ఆమె బుగ్గమీద కదిలించాను. ఆమెకు మెలకువ రాలేదు! 'లేచి గొడవ చేస్తేనో!' భయంతో చెయ్యి వెనక్కు తీసుకున్నాను.

చాలాసేపటివరకూ నిద్ర పట్టలేదు నాకు! నిద్రలోకి జారిపోయే ముందు ఆమె బుగ్గమీద

ఇచ్చిన నా చూపుడు వేలుని నేను ముద్దు పెట్టు కున్నట్లు లీలగా గుర్తుంది!

• • • •

ఎవరో తట్టినట్లయి తెలివి వచ్చింది!

"లేవండి. సికింద్రాబాద్ వచ్చేస్తూంది!" అంటూ లేపింది కవిత.

ఒద్దకంగా లేచి పై బెర్తు మీద నుండి దిగాను. అప్పటికే ఆమె సామాన్లన్నీ సర్దేసింది.

"మా మేనల్లుడు నాంపల్లి స్టేషన్‌కు వస్తాడు! నేను అక్కడ దిగుతాను" అన్నాను దుప్పటి మడత పెడుతూ.

సికిందరాబాద్ ప్లాట్ ఫారం మీద రైలు ఆగింది.

"థాంక్యూ ఫర్ ది నైస్ కంపెనీ!" అంది కవిత కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా నా వంక చూస్తూ.

"ఆ మాట నేను చెప్పాలి!" అన్నాను.

చిన్న కాగితం మీద మా అక్కయ్యగారి ఇంటి చిరునామా, ఫోన్ నంబరు రాసి అందిస్తూ అన్నాను. "కవితా! మనిద్దరం స్నేహితుల మయ్యాం! సాయంకాలం బిర్లామందిర్‌కు రండి, మీ కభ్యంతరం లేకపోతే! సరదాగా ఒక అరగంట కబుర్లు చెప్పు కుందాం!" అన్నాను.

"తప్పకుండా వస్తాను! ఇదిగో ఇది మా అన్నయ్య ఫోన్ నంబరు!"అంటూ నాకు నంబరు రాసి ఇచ్చింది.

"ఈ వేళ సాయంకాలం అయిదు గంటలకు నాకు ఫోన్ చేయండి! అప్పుడు బిర్లా మందిర్ ప్రోగ్రామ్ ఫిక్స్ చేసుకుందాం!"

"థాంక్స్!" అన్నాను. సామాన్లు లైసెన్సు కూలీకి అప్పగించి బయలు దేరింది కవిత. నా సామాన్లు కాస్త చూడమని అయ్యంగార్‌తో ఇంగ్లీషుతో చెప్పి కవితను సాగనంపటానికి కంపార్టు మెంటు దిగాను.

"మీ కో సమస్య చెబుతాను. ఆలోచించి సాయం కాలం మనం కలిసినప్పుడు సమాధానం చెప్పండి!" నవ్వుతూ అంది కవిత.

"తప్పకుండా" అన్నాను.

"రెండు మగ చీమలు, ఒక ఆడ చీమ ఒకదాని వెనక ఒకటి వెళుతున్నాయి. ముందున్న మగచీమ 'నా వెనక ఒక మగచీమ,ఒక ఆడచీమ ఉన్నాయి' అంది. దాని వెనకాల ఉన్న మగచీమ 'నాముందు ఒక మగచీమ, వెనక ఒక ఆడ చీమ ఉన్నాయి' అంది. ఆఖరున ఉన్న ఆడచీమ మాత్రం 'నా ముందు మూడు మగ చీమ లున్నాయి' అంది. ఆడ చీమ అలా ఎందుకంది? ఆలోచించి చెప్పండి!" అంది.

"సాయంకాలం మనం కలుసుకుంటున్నాంకదూ!" అంటూ చేయి ఊపుతూ కదిలి పోయింది. కాఫీడ్పు కుంటూ కంపార్టుమెంటుకు చేరుకున్నాను.

• • • •

మధ్యాహ్నం రెండు గంట లయింది. చీమల సమస్యతో ఉదయమంతా తల కొట్టుకున్నాను. కాని సమాధానం దొరకలేదు! 'సాయంకాలం ఎప్పు డవుతుందా?' అని నిమిషాలు లెక్క పెడుతున్నాను. అంతలోనే మా అక్కయ్యగారి అయిదేళ్ళ పాప బత్తాయి పండు పట్టుకొచ్చి "మామయ్యా, తొనలు ఒలిచి పెట్టనా?" అంటూ దగ్గరకు చేరింద.

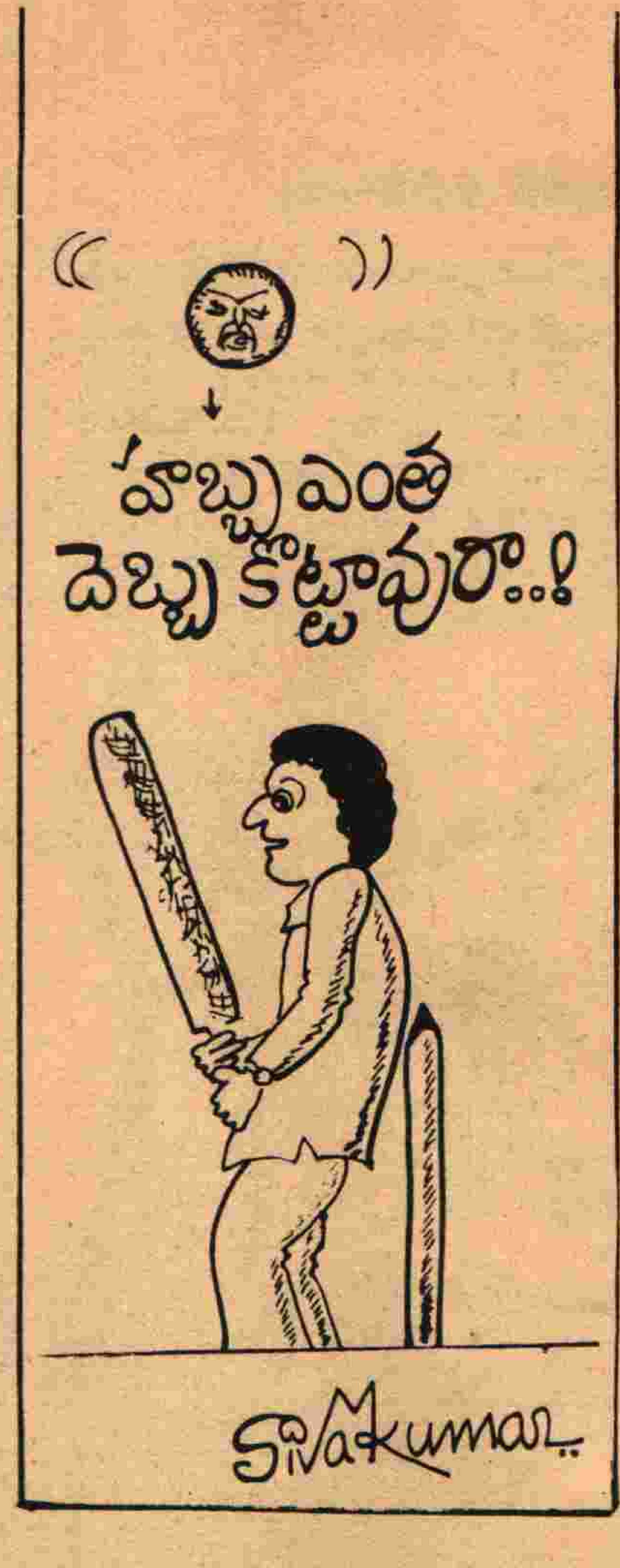

ఆమె దగ్గర పండు తీసుకుని గబగబా ఒలిచి తొనలు లెక్క పెట్టాను. పదకొండు ఉన్నాయి.

నా కేదో అనుమానం వచ్చింది! త్వరితంగా లేచి వెళ్ళి కవిత ఇచ్చిన నంబరుకు ఫోన్ చేశాను.

"హలో! హనుమాన్ ఎంటర్ ప్రైజెస్" అంది అవతలి కంఠం.

"కవితగారు ఒక్కసారి కావాలి!" అన్నాను ఆదుర్దాగా.

"ఇక్కడ ఆ పేరుతో ఎవ్వరూ లేరు! ఇది షామియానాలు సప్లయి చేసే షాపు!" అంది అవతలి గొంతు.

"ఈ వేళ ఉదయం విశాఖపట్నం నుండి వచ్చారు! వారి అన్నయ్య కంట్రాక్టరు! దయచేసి చెక్ చెయ్యండి" అన్నాను.

"సారీ, సర్! ఆ పేరుతో ఎవరూ లేరు!" అంటూ టక్కున ఫోన్ పెట్టేశాడు అవతలి వ్యక్తి.

నాకు మతి పోయినట్లయింది! డైరెక్టరీ తీసి హనుమాన్ ఎంటర్ ప్రైజెస్ నంబరు చూశాను. నా వద్ద నున్న నంబరుతో సరిపోయింది! అంటే నంబరు సరిగ్గానే కనెక్టయింది!కవిత రాంగ్‌నంబరు ఇచ్చిందా? లేక పొరపాటు రాసిందా?

ఎడతెగనిఆలోచనలు మనసును చుట్టుముట్టాయి. అయిదు గంటల వరకూ ఫోన్ దగ్గిరే గడిపాను! అటునుండి కూడా 'కాల్' రాలేదు!

ముఖం కడుక్కుని,బట్టలు వేసుకుని బిర్లామందిర్ వెళ్ళాను! రాత్రి తొమ్మిది గంటల వరకూ అనుక్షణం కవిత కోసం వెదుకుతూ గడిపాను! ఆమె రాలేదు.

ఇంటికి తిరిగి వచ్చి పడుకునే సరికి గంట పదకొండున్నర అయింది. కవిత మోసం చేసిందా? ఏమో! ఏమీ అర్థం కాలేదు.

• • •

ఒక పెద్ద హాలులో కూర్చుని నేను బత్తాయి పళ్ళు అతి వేగంగా ఒలుస్తున్నాను. ఒలిచినవి సుమారు అయిదు వందల పళ్ళు ఒక గుట్టగా పడి ఉన్నాయి. నా చుట్టూ బత్తాయి తొక్కలు! ఇంకా ఒలవాల్సినవి సుమారు వెయ్యి పళ్ళు నా వెనక కొండలా పడి ఉన్నాయి. అంతలోనే కవిత వచ్చింది గలగల నవ్వుతూ. "అనవసరంగా పళ్ళన్నీ ఒలిచి పోగులు పెట్టకండి! జరిగిన సంగతి చెప్పనా? మీరు మంచినీళ్ళకు రైలు దిగినప్పుడు పండు కింది భాగంలో కొంచెం ఒలిచి తొనలు లెక్క పెట్టాను. మీకా భాగం కనపడకుండా అరచేతితో మూసి పండు చూపించాను! మీరు నా వేళ్ళ అందం మాత్రమే చూస్తారనీ,పండుని గమనించ రనీ నాకు తెలుసు" అంది.

"అన్యాయం! మోసం చేశావు నువ్వు!" దాదాపు అరిచినంత పని చేశాను.

అంతలోనే కల చెదిరిపోయి తెలివివచ్చింది. కిటికీ లోంచి ఎండ పొడ సన్నగా గదిలో పడుతూంది.

• • • • • !

స్కూటర్ డెలివరీ తీసుకుని ఇంటికి వచ్చాను, గోదావరి ఎక్స్‌ప్రెస్‌కు ఇంకా మూడు గంటల మాత్రమే సమయ ముంది! పార్శెల్ ఆఫీసు దగ్గర స్కూటర్ బుక్ చేయటం పెద్ద తతంగం! బాగా ముందుగా బయలుదేరితే కాని పని పూర్తికాదు!

ఆదరా బాదరాగా సామాన్లు సర్దుకుంటున్నాను.

ఆ సమయంలో ఫోన్ మోగింది.

అక్కయ్య ఫోన్ ఎత్తి "పిలుస్తాను, ప్లీజ్ హోల్డ్ ది లైన్" అని, "కృష్ణా! నీకు ఫోన్ కాల్" అంటూ కేకపెట్టింది డ్రాయింగ్ రూమ్ లోంచి.

గుండె దడదడ లాడింది! సందేహం లేదు! కవిత!

ఆనందంతో గబగబా వెళ్ళి రిసీవర్ అందు కున్నాను.

"హలో! కృష్ణ స్పీకింగ్!" అన్నాను. నా గొంతు నాకే వింతగా ధ్వనించింది.

"నమస్తే! కవితను!" అంది.

"అదేమిటి, కవితా, అలా చేశావేమిటి? నీ ఫోన్ కోసం నిన్న సాయంకాల మంతా ఎలా ఎదురు చూశానో తెలుసా? నేను రింగ్ చేస్తే అదేదో షాపుకు వెళ్ళిపోయింది కాల్. నీ అడ్రసేమిటి?ఈవేళ సాయంకాలం బిర్లామందిర్‌కు వస్తావా? నువ్వొస్తా నంటే ప్రయాణం కాన్సిల్ చేసుకుంటాను. నీతో చాలా మాట్లాడాలి..." ఇలా ఎన్నో మాటలు నాలుక మీద దొర్లి పెదాల కిందే ఆగిపోయాయి.

"నమస్కారం" అన్నాను గొంతు సవరించు కుంటూ.

"మీ కిచ్చిన సమస్యకు సమాధానం తెలిసిందా?" ఆమె చిలిపి గొంతు చెవుల్ని కాల్చేస్తూంది.

"లేదు!" అన్నాను.

"క్షమించండి! ఆడచీమ ఒట్టి అబద్ధాల కోరు!" అంటూ రిసీవర్ పెట్టేసింది. ✱